

азъ се чувствувахъ, че ставахъ по-голѣмъ и по-грамаденъ: духътъ на великанство и вѣчностъ, който се носи изъ тия гигантски създания на природата, правеше и мене да наголѣмявамъ и при тѣхъ. Всичко що се мѣркаше подъ моето подножие бѣше дребно, нищожно, покорно. Игривата Стрѣма, що лакатуши изъ зеленитѣ пѣши и ливади, които прѣмѣняватъ родливитѣ поли на Срѣдна Гора, ми се виждаше, като единъ срѣбърненъ конецъ. Самата Срѣдна-Гора, въ по-голѣмата си часть, се прѣдставляваше, като една дълга и неравна могила. Прѣзъ нейнитѣ рамена, се гледахъ други поли, равнини и пространства: само високий *Богданъ* надмѣнно се сравняваше съ мене. Два планински орла се вияхъ недалеко и азъ си припушнахъ думитѣ на Пушкина, когато той описува Кавказътъ:

Одинъ въ вышинѣ

Стою надъ снѣгами у края вершины:

Орелъ съ отдаленной поднявшисъ долины

Паритъ неподвижно со мной на равнѣ

Единъ прохладенъ и животворенъ горский хладъ внасяше свѣжестъ и бодростъ въ прѣсѣхналитѣ ми гърди.

Прѣдъ насъ на сѣверъ, се почеваше грамадниъ и високъ връхъ *Амбарица*, който почти винаги е погьналъ въ мъгли. Огъ този връхъ, се гледа оггатыкъ въ България; и Дунава се вижда, кога е ясно“.

Езера.

Каябашско езеро. Озобенно явление въ Котленский Балканъ ни прѣдставя *каябашското езеро*, което се намира на най-високото мѣсто на пхтѣтъ Котелъ-Карнобатъ (521 метра надъ морската повърхностъ) между водораздѣла на Черно и Бѣло море (р. Камчия и Тунджа). До самото езеро се намиратъ развалини отъ римска сграда, която е била расположена на най-красивото мѣсто въ цѣлий Балканъ.

Каябашското езеро има обиколка около 3000 крачки и дълбочина отъ 3—4 метра; водата му е постоянно чиста, а дъното пѣсчливо. Водата, що напоява езерото, види се да е изворна; нѣ извира толкова малко, щото никакъ не истича